

XIX. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2000

Náš rozhovor s členem odborné poroty Miroslavem Slavíkem

Z POPELKY MÁ VELKOU RADOST

Pravidelní účastníci rakovnické Popelky zcela jistě zaregistrovali zcela novou tvář v odborné porotě. Byl jí učitel Základní umělecké školy ve Zlivi u Českých Budějovic Miroslav Slavík. Už 19 let zde vede dětský divadelní soubor, který se jmenuje Hudradlo (Hudebně dramatické divadlo). Vedle toho je i výborným muzikantem. Hrál v několika kapelách a jeden čas se muzikou dokonce i živil. Navzdory únavě z maratonu představení nám včera večer ochotně poskytl rozhovor, který se týkal nejen rakovnické přehlídky.

❑ Do jaké míry se vám naplnily představy o Popelce, s nímiž jste do Rakovníka přijížděl?

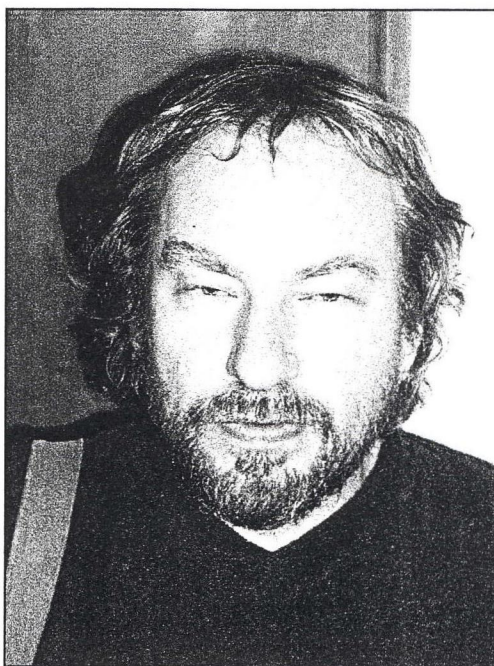
Překvapila mě, a to pozitivně. Do Rakovníka jsem jel s očekáváním ne tak vysoké úrovně představení. A to z toho důvodu, že znám kontexty jiných přehlídek a navíc jsem si dobře vědom, že tahle oblast divadelní činnosti je opravdu Popelkou, a to nejen pro amatérské, ale i profesionální soubory. Není totiž v jejich hlavním obzoru zájmu. Proto o to víc mě letošní Popelka velmi mile překvapila. Viděl jsem tu dvě inscenace, která snesou srovnání s jakoukoliv jinou národní přehlídkou. Kromě těchto dvou mimořádně dobrých zde byla i další 3–4 velice pěkná představení. Samozřejmě, že na druhém konci je také něco, co jsem plně nepřijal nebo nesouhlasil, ale pořád musím tvrdit, že celková úroveň této přehlídky byla velmi vysoká.

❑ Jak hodnotíte celkovou organizaci Popelky?

S organizací přehlídky jsem velice spokojen. Musím říci, že mě tenhle komplex budov, kde se Popelka koná, doslova okouzluje. Je to jedno z mála míst v naší republice, které nabízí zázemí pro národní přehlídku, v němž je téměř vše. Je tady několik prostorů, ve kterých se dá hrát. Tentokrát sice všechny soubory využily jen kukátko, ale kdyby přijel soubor, který by chtěl hrát v aréně nebo poloaréně, tak zde by to nebyl vůbec problém. Je tady i skvělé organizační zázemí v místním pořadatelském souboru. Musím říci, že takové podmínky by asi hodně pořadatelů Rakovníku záviděly. Snad jediným malým negativem je doslova vyčerpávající práce pro odbornou porotu, která začne pracovat v 10 hodin a prakticky bez sebemenší přestávky je v permanenci nejméně do osmi večer. Je to opravdu kolotoč. Kdybychom my porotci měli alespoň hodinku na to, abychom si v klidu mohli „srovnat“ hlavu, trochu

vydechnout, bylo by to pro nás příjemnější. Ale to je problém počtu představení a hracích dnů, s čímž se dá těžko něco dělat.

❑ Na závěr našeho krátkého rozhovoru bychom vás chtěli požádat, abyste nám ještě přiblížil současnou činnost vašeho souboru Hudradlo...

Tento soubor má v současné době kolem 50 členů ve čtyřech skupinách. Děti jsou rozděleny podle věku. Od nejmenších capartů, přes druháky, třetáky až po šestnáctileté. Za rok sehraje 35 – 40 představení. Z časových důvodů ale je to tak, že prakticky jezdíme jen po přehlídkách v tuzemsku i zahraničí. V posledních letech jsme například hráli na světovém festivalu v Lingenu, dále v Portugalsku, Řecku, Francii, Španělsku, Rakousku, Německu a v dalších zemích. Nyní jsme měli pozvání do Litvy, ale to jsme odmítli, neboť pořadatel nabídl takové zvláštní podmínky, které pro nás byly nepřijatelné. Na hraní pro veřejnost nám nezbývá téměř žádný čas. Už tak mají děti ve školách dost absencí. Nyní máme na repertoáru čtyři inscenace, což u dětských souborů rozhodně nebývá zvykem. S jednou jsme byli na Hronově, s jinou na Femadu v Libici nad Cidlinou. Loňská a letošní sezona byly pro nás

opravdu dost úspěšné. V současné době připravujeme novou věc, a to velmi náročný projekt, který jsme ještě nedělali. Tentokrát jsme sáhli k antické předloze Ifigenie v Aulidě a chceme se pokusit najít klíč k tomu, jak s dětským souborem alespoň některé motivy z téhle inscenace přivést na jeviště. Je to velmi náročné a možná že zjistíme, jako už mnohokrát, že to prostě pro nás nemá řešení a budeme hledat nějaký další námět. V tuhle chvíli to však celý kolektiv dětí, který to se mnou dělá, strašně baví a je toho plný. Snad to tedy dopadne dobře.

Připravil Jaroslav Mokrejš

DIVADELNÍ SPOLEK TYL RAKOVNÍK

Z deníku kocoura Modroočka

Josef Kolář napsal půvabný román o dětství a dospívání kocourka Modroočka. Jeho očima je reflektován svět zvířat i svět lidský. Dramatizace Pavla Prchala se soustřeďuje pouze na svět zvířat, ten lidský eliminuje, což je škoda, protože tam je nedorozumění bolestnější. V dramatickém tvaru tak chybí ústřední konflikt, jde spíše o střetávání

v dílčích kolizích. Je škoda, že divadelní text nekončí, tak jako v románu, závěrečným dospíváním, založením vlastní rodiny s Kiki, ale získáním dominantního postavení v kočičí hierarchii. Tato scéna není ani obratně napsána, stálo by za úvahu převést ji do stručnějšího konstatování.

Režisérka Alena Mutinská vytvořila velice živé, kompaktní představení. K této kompaktnosti přispěly jak vyrovnané herecké výkony, tak živé hudební vstupy a scénografické řešení. Režisérka by měla v jednotlivých hereckých

reckého sboru.

Marie Caltová

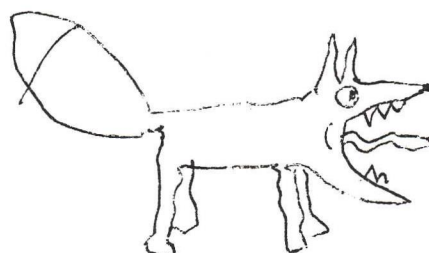

DIVADLO NA POTÍTKU

DIVADLO AHA! LYSÁ NAD LABEM

Kdo je nejhloupější

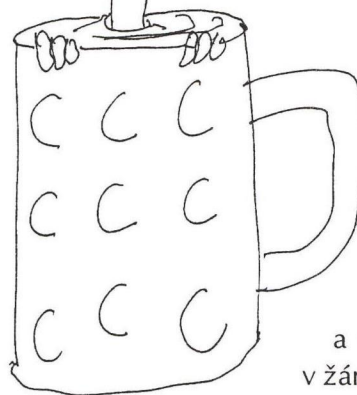
Autorský text režiséra souboru Miroslava Pokorného je volně inspirován pohádkou Josefa Lady. Vypráví o laskavém trumfování dvou psů na jedné a lišky na druhé straně. Líčí na sebe navzájem různé nástrahy a pasti, jedna strana se snaží druhou převést, napálit, doběhnout – aby nakonec zjistili, že nejlepší bude spolu kamarádřit.

DIVADLO NA POTÍTKU

DIVADELNÍ STUDIO D3 KARLOVY VARY

Kdo je chytřejší

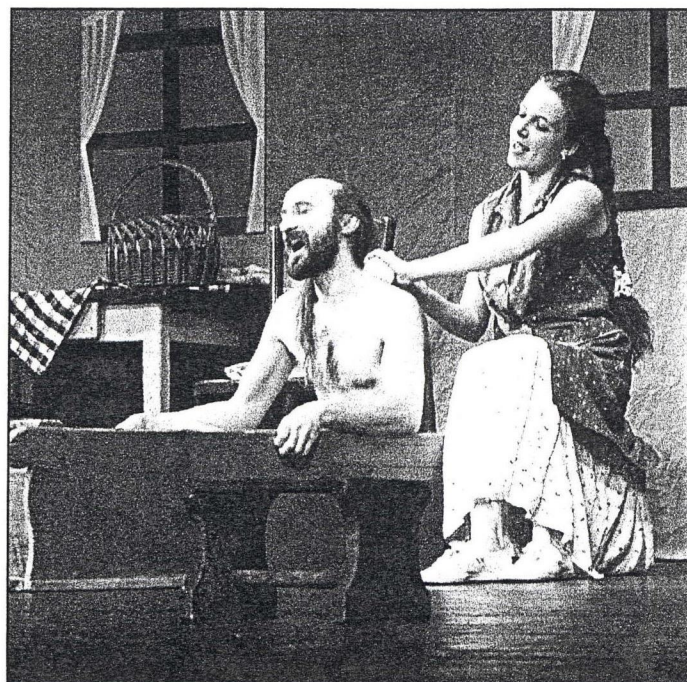

Text původně odkazuje k lehkonohé frašce, jejímž tématem je radostná hra partnerská, důvěra a láska. Realizace se v hereckých prostředcích a výkladu posunula do zatěžkaného realismu, pod kterým se hra a hravost zhroutily. Tím se stalo, že původně úsměvný obraz o životě se proměnil do falešného nepravděpodobného záznamu ze života. Tím se začaly otevírat otázky proč a nač a jak, které by se v žánru frašky vůbec neobjevily.

Tytéž prostředky znemožnily i šanci hrát příběhy jako jarmareční píseň, figurování na rynku, k čemuž odkazovaly texty písní a pomlázka na konci.

Téma hry, lásky, důvěry tedy není obloukem, na kterém jsou tři situace zavěšeny. Místo tématu jsou situace vedeny jen v duchu nápadu, kdy realistický styl a výklad vede k nepravým motivacím. Tím se otevírají další a další otázky, jak byl text přečten, a v důsledku jak vůbec číst žánrové struktury a jak je následně vykládat. Stačí!

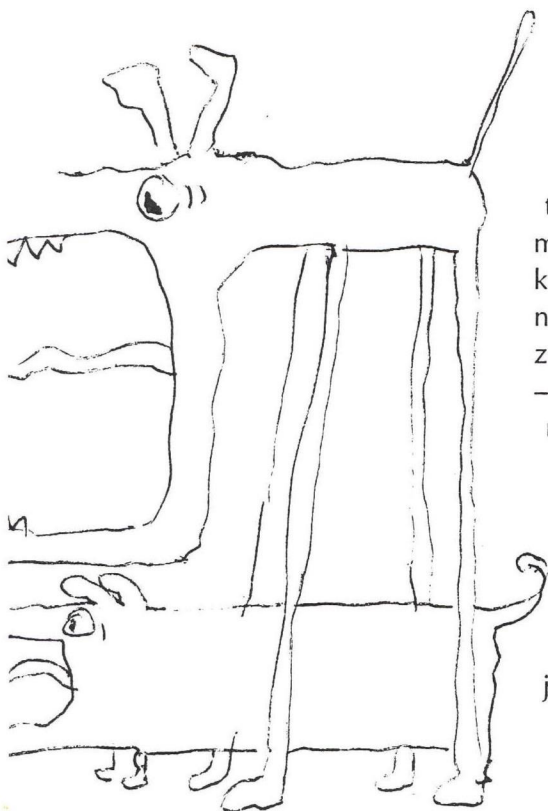
Vladimír Zajíc

Přiznám se, že jsem na představení souboru AHA! z Lysé nad Labem šel s očekáváním, které tentokrát nebylo naplněno. Důvodů je několik: text nenabízí hercům téměř žádnou příležitost k jednání. Nenabízí žádnou skutečnou situaci a svou mnohomluvností jde zcela proti žánru grotesky, či klauniády pro děti, kterou inscenátoři zvolili.

Díky tomuto „minutí“ se žánru a textu působily herecké výkony jinak velmi dobře disponovaných herců neadekvátně a místy až agresivně. Monotónní a poněkud jednotvárný rytmus představení před závěrem ještě zvolňoval a samotný závěr – poněkud násilné a falešné smíření kvůli zraněnému kolenu – je už jen završením všeho toho, co tentokrát nedopadlo. Škoda. Kolegům ze souboru AHA! se omlouvám. Tentokrát jsem se „nechyt...“

Mirek Slavík

Harmonogram dnešního dne

10.00 – 11.10 hodin

HOST PŘEHLÍDKY

Vlastní divadlo Neslyšících Brno

ABECEDA ANEB CO SE ZDÁLO ALENCE

12.30 hodin

Hlediště TD

ZAKONČENÍ PŘEHLÍDKY

S VYHLÁŠENÍM VÝSLEDKŮ

A OCENĚNÍM NEJLEPŠÍCH VÝKONŮ

Ondřej Krátký jako by varoval: „Kdo to přežene, tomu bude druhý den špatně!“ Kdo chodí brzy spát, šetří si rozhodně zdraví. Ale řekněte sami – jednou, dvakrát za rok se vyplatí pár dnů nespát!!!

Ne všichni slyší potlesk!

Bude-li se vám líbit představení Abeceda..., potlesk nebude dostatečnou odměnou za herecký výkon brněnského souboru. Většina lidí to ví, ale pro jistotu připomenu. Vhodnější je zvednout ruce a třepotat prsty. Viditelný potlesk udělá neslyšícím větší radost než bušící ukryté ruce za sedačkami.

IPB

OBCHODNÍ SÍŤ ČESKOSLOVENSKÉ OBCHODNÍ BANKY, A. S.

Příspěvek

Při představení Modroočka jsem se propadla o třicet let nazpátek. Nebojte, nebylo to způsobem ztvárnění, ani totalitním nádechem, ale prostě tím, že mi před třiceti lety bylo sedm let a já jsem dostala pod stromeček knížku pana Koláře „Z deníku kocoura Modroočka“ ilustrovanou paní Zmatlíkovou. A přestože inscenace po výtvarné stránce neodpovídala svým zpracováním zmíněné knížce, asociace blaženého pocitu mě po těch letech neopustila, ale někde z podvědomí se vyhrabala ven a rozprostřela se ve mně. Je to nádherný pocit vrátit se na hodinu do dětství a protože v naší uspěchané době je takových chviliek míň a míň, chci za to souboru poděkovat. V případě, že nebudete moci tento můj příspěvek otisknout, poděkujte souboru ústně. Třeba to pro ně nebude vůbec podstatné, protože chvály slyšeli hodně, ale z mé vlastní zkušenosti vím, že chvály není nikdy dost. Člověk se tak nějak zatetelí.

P. S. Modroočkovi závidím jeho fyzickou kondici, s tou se dají dělat divy! (i divadlo). **M. Halámková**

Spravedlivý spánek odpadlíků je předmětem závidi těch, kteří vydrželi déle.

*Kresbami ve všech číslech Kukátka
vás provázeli*

Pavel Purkrábek

a Jaroslav Bönisch

KUKÁTKO číslo 4 vydalo oddělení Kulturní centrum
dne 5. listopadu 2000.

Redakční kolektiv Jaroslav Mokrejš, Jan Švácha a Anna Rollová.
Foto Raport. Sazba Lokša PrePress.

RAPORT

Nejčtenější týdeník
okresu

